

бръме ся свали отъ прѣносливѣтъ плещи на многострадалныйтъ Българскый народъ, и той е — у възделѣнното пристанище. Слѣдъ такъвъжъ едижъ грамадижъ побѣдъ, на Българскый народъ отъ всичко най-естественно было бы да ся наслаждава на покой и миръ и да ся занимава исклучително съ вътрѣшнытъ распорѣданія и съ устроеніето на побытътъ си. Но види ся че мѣрката на испытаніето не ся е изпълнила още: появи ся противудѣйствието отъ онъжъ странъ, която е постоянно противудѣйствовала на законното стремленіе на Българитѣ. Азъ говорѣжъ за извѣстижъ на всички нотъ, въ коѣто ся доказва, че безъ вселенскый съборъ Султанътъ не былъ властенъ да постанови окончателното рѣшеніе по въпросътъ за отдѣленіето на Българскытъ черквы отъ Цариградскытъ.

Така ли е то, и възможно ли е крачка на задъ въ едижъ работъ, “отдавна вече прѣтеглемъ отъ сѣдѣжътъ,” и достигнѣжъ до апогейтъ си, — това ще го покаже най-близкото бѣдъще.

Прѣдлагамъ здравицъ за Българскыйтъ народъ който е славно послужилъ на едижъ добръ идеѣжъ и за мирното му прѣуспѣваніе. Да живѣе